

When I Woke Up This Morning

Voor je verder leest, lieve *Jazzism*-lezer, een disclaimer: wat nu volgt is de mening van uw columnist op deze plek. Niets meer en niets minder. Dat gezegd hebbende: de reden dat ik al op zeer jonge leeftijd wist dat de combinatie muziek en media voor mij een leef- en werkveld kon opleveren - waarin ik zeer gelukkig zou worden - zat 'm onder meer in het feit dat in ons huishouden, zolang ik me kan herinneren, kleurrijke en bijzondere mensen rondliepen. Radiomakers, musici, producers, schilders, fotografen, pottenbakkers, ontwerpers, schrijvers. Licht, donker, jong, oud, dik, dun, man, vrouw, lief, lief maar vilein, gay, hetero, bi, en ongetwijfeld sla ik nog wat labels over. Dat komt ook omdat ik die

labels helemaal niet zag, want voor mij waren het allemaal ooms en tantes. Meer ooms dan tantes trouwens, wat ik ook niet gek vond. Of vind. Wat ik ook niet gek vond was de muziek die ik door deze welkome gasten te horen kreeg. Jazz, chansons, klassiek, levenslied, rock... ik was als een spons en zoog het op om voor altijd te bewaren. Ook op de radio hoorde je alles door elkaar. Op televisie hoorde en zag men jazz, pop, klassiek en het fenomenale programma *Spelen Met Muziek* van Bernard van Beurden en Polo de Haas. Mijn oom, die suppoost bij het Concertgebouw was - hij kwam al eerder voorbij op deze plek - zorgde voor vele live-ervaringen in de tijd dat die zaal ook nog structureel pop en jazz toeliet.

Ik raakte er werkelijk van overtuigd dat de muziekwereld de perfecte blauwdruk is voor een ideale maatschappij. Een samenleving waarin creativiteit leidend is, iedereen mag meedoen en het gevoel van een grote mate van vrijheid, zowel artistiek als zakelijk, normaal is. Dat ik in de gevoelige leeftijd bij ons thuis Gerard Reve en de unieke producer Rob Touber ontmoette (Frank Jochemsen maakt een podcast over laatstgenoemde) en van die laatste in de ban raakte, aangevuld met mijn ontmoeting en instant vriendschap met Frank Zappa maakte de zaak er niet overzichtelijker maar wel interessanter op. Dat gevoel heb ik mijn hele tijd bij de publieke omroep en nu bij de Concertzender weten vast te houden en te voeden.

Dat voelt in deze tijd weleens vervreemdend. Toen ik laatst las over de avond *Vrouwen in de jazz*, let wel, een initiatief dat ik een warm hart toedraag, bekwam me het gevoel dat de nuance erom vroeg te melden dat het mooie Radio 6 opgeheven is in opdracht van Shula Rijxman. Je weet wel, de latere en alras voormalige Amsterdamse D66-wethouder. En dat zendermanager Simone Meijer Radio 4 (want zo hoort NPO Klassiek eigenlijk te heten) trots in de krant laat zetten dat jazz toch echt maar ergens anders te horen moet zijn. In de praktijk, dus niet op de landelijke radio.

Als het gevoel dat ik probeer te delen in het eerste deel van dit verhaaltje je aanspreekt, zie www.concertzender.nl Voor Echte Muziek liefhebbers, geen Karawokers.

Co de Kloet is elke zaterdagavond om 21.00 uur te horen met Co Live! www.concertzender.nl Verder werkt hij voor het Conservatorium van Amsterdam en als creative catalyst voor zijn eigen Zivasound. Op deze plek en in de Jazzism Podcast deelt hij zijn ervaringen.